

nebo neprávem neprojednávává (arg. § 387 ex. ř. slovo »anhänging ist« a rozh. čís. 1407 sb. n. s.). Bylo proto v tomto bodu napadené usnesení změnití a uznati příslušnost okresního soudu v Úštěku.

b) Druhá ze zajišťovaných pohledávek ohrožené strany 4.150 Kč byla, pak nesporno a vyplývá i ze spisu C 145/31, ohroženou stranou jako žalovanou uplatněna ve sporu jako vzájemná pohledávka na náhradu za poskytnutí výživy a bydlení a to k započtení na žalobní pohledávku Karla W-a v téže výši 4.150 Kč. Uplatněním této vzájemné pohledávky 4.150 Kč v oné rozepři byla podle § 232 c. ř. s. zahájena rozepře o této vzájemné pohledávce (plenární rozhodnutí nejv. soudu čís. 7905 sb. n. s.). Poněvadž se to stalo dne 30. dubna 1931 a návrh na prozatímní opatření byl podán teprve 16. května 1931, řídí se příslušnost soudu ku projednání návrhu na povolení prozatímního opatření ustanovením § 387 první odstavec ex. ř. a, jelikož byl spor zahájen a jest veden i o vzájemné pohledávce ohrožené strany u okresního soudu v Úštěku, byl návrh na povolení prozatímního opatření právem podán u tohoto soudu a jest proto jeho odkázání rekursním soudem na okresní soud v Nýrsku právně mylné. Bylo proto uznati za příslušný okresní soud v Úštěku a změnití v tom směru napadené usnesení a rekursnímu soudu naříditi, by rekurs v tomto bodu vyřídil ve věci samé.

Čís. 11425.

Nájemce, jenž byl na základě rozsudku pro zmeškání vystěhován z bytu a podal žalobu o zmatečnost rozsudku pro zmeškání, nemůže se domáhati prozatímním opatřením toho, by bylo znemožněno pronajímateli opětně pronajmouti byt jinému nájemníku, dokud spor o zmatečnost a spor ve věci hlavní nebudou rozhodnuty, aniž toho, by byl opětně uveden v držbu nájemních práv před tím, než bude rozhodnuto o žalobě o zmatečnost.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 65/32.)

Rozsudkem pro zmeškání ze dne 9. února 1931 bylo vyhověno žalobě Anežky W-ové proti Anně W-ové o vyklizení bytu. Na základě tohoto rozsudku byla Anna W-ová vyklizena z bytu. Dne 15. dubna 1931 podala Anna W-ová žalobu o zmatečnost rozsudku ze dne 9. února 1931, v níž se domáhala, by rozsudek pro zmeškání a řízení jemu předcházející byly prohlášeny za nicotné a by žaloba o vyklizení bytu byla zamítnuta. Současně podala Anna W-ová návrh na povolení prozatímního opatření k zajištění nároku na přenechání bytu v nájemné užívání a) záповědí neprónajmouti byt ten a nenakládati s ním a b) příkazem, by jí žalovaná přenechala byt ten v nájemné užívání až do skončení sporu. Soud první stolice povolil prozatímní opatření, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nesporno jest, že žalobkyně byla na základě rozsudku pro zmeškání ze dne 9. února 1931 exekučně z bytu vystěhovávána, takže již není v držbě a v užívání nájemních práv k bytu tomu. Domáhá se tedy ohrožená strana prozatímním opatřením pod a) toho, by bylo znemožněno žalované opětně pronajmouti byt jinému nájemníku, dokud spory o zmatečnost a spor ve věci hlavní nebudou rozhodnuty, pod b) toho, by opětně byla uvedena v držbu práv nájemních před tím, než bude rozhodnuto rozsudkem o žalobě o zmatečnost. Dovolací rekurs není opodstatněn. Rozsudkem, jenž bude vydán k žalobě o zmatečnost, může se navrhovatelka v příznivém případě domoci výroku vyslovujícího, že zmatečným jest rozsudek pro zmeškání C III 5/31-2, jímž byla uznána povinnou byt vykliditi a majitelce domu vyklizený odevzdati. Ve věci hlavní (C III 5/31) může docíliti rozsudečného výroku, že se zamítá žaloba Anežky W-ové o vyklizení bytu Annou W-ovou (§ 536 c. ř. s.). Rozsudky těmi nedosáhne však Anna W-ová ještě toho, co sleduje navrženým prozatímním opatřením, nedosáhne ještě opětného pronajmutí vyklizeného bytu a uvedení v držbu práv nájemních a nezabrání jimi ani opětný pronájem bytu toho třetí osobě. Určí se jen, že se její odsouzení k vyklizení stalo neprávem a uzná se, že žalobní nárok na vyklizení Anežce W-ové nepřísluší. Aby se navrhovatelka dostala opětně v držbu práv nájemních k bytu, musila by teprve žalovati o dodržení nájemní smlouvy, pokud se týče o náhradu škody pro její nesplnění. Za tohoto nového sporu by však nemělo již účinnost prozatímní opatření záповědí byt jinému neprónajmouti, neboť opatření to by bylo propůjčeno jen na dobu trvání sporu o zmatečnost a jeho skončením by Anežka W-ová opětně nabyla volnosti byt jinak pronajmouti. Není tedy navržené prozatímní opatření pod a) vhodným prostředkem k dosažení zamýšleného cíle a opatřením pod b) snaží se ohrožená strana dosíci více, než může k žalobě o zmatečnost dosáhnouti rozsudkem. Podle účele prozatímního opatření jakožto prostředku, jímž má býti jen zajištěno pozdější uskutečnění a prosazení budoucího rozsudku o nároku, k jehož zajištění má sloužiti, lze použiti zaprozatímní opatření jen takových prostředků, jimiž se nepředstihuje konečné rozhodnutí o nároku, zejména nelze povolit prozatímním opatřením něco, čehož by mohla docíliti ohrožená strana teprve svého času exekucí na základě příznivého rozsudku (rozh. 2252 sb. n. s.), tím méně však lze povolit prozatímní opatření k dosažení cíle, kterého by nebylo lze dosíci ani exekucí rozsudečného výroku, nýbrž teprve novým dalším sporem, jak uvedeno.

Čís. 11426.

Předpis § 14 vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., týká se jen oddělných práv na věcech, jež náležely dlužníku v době zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 67/32.)